

MATERIALE

OM DEN

TROTSKISTISKE

BAUDEKLIKKEN

UTGITT AV SUF(ml) OG MLG

Oslo 1971

INNHOLDSFORTEGNELSE:

Innledning	s. 5
»Leve enhetsfronten mot USA-imperialismen». Tale av Jan Myrdal	s. 6
Om Baude-klikkens innblanding i Norge	s. 12
Hvor skiller Baude-gruppas syn seg fra den norske ml-bevegelsens?	s. 13
De forente FNL-gruppene (DFFG)	s. 14
Holdninga til Svensk-kinesiska förening (SKF)	s. 14
Rød front 1. mai	s. 15
Spørsmålet om politistreik	s. 16
Spørsmålet om paroler i valget	s. 16
Parolen TJEN FOLKET	s. 17
Holdninga til småborgerskapet	s. 17
Den nasjonale og anti-koloniale revolusjonen og kampen mot imperialismen	s. 19
De intellektuelle i KFML's ledelse	s. 20
Subjektivisme	s. 21
Baude-gruppas arbeidsstil	s. 21
Baude-gruppas politikk fører til trotskisme	s. 22

MATERIALE OM

DEN TROTSKISTISKE

BAUDEKLIKKEN

Utgitt av SUF (ml) og MLG

Oslo 1971

Trykt i offset hos a/s Duplotrykk

Innledning.

Kamerater og venner!

I fjor høst brøt en fraksjon ut av våre svenske broderorganisasjoner KFML og Clarte. Denne gruppa, den såkalte »Baude-klikken» etablerte sine egne organisasjoner som kaller seg »KFML(r)» og »Clarte(m-l)». I striden mellom de to linjene i den svenske ml-bevegelsen, var ledelsen i SUF(m-l) og MLG aldri i tvil om at KFML og Clarte hadde en riktig linje, men Frank Baude sto for en ultra-»venstre»-politikk. Da Baude-klikken brøt med KFML viste det seg også snart at gruppa hadde forlatt marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Baude-klikkens voldsomme offentlige angrep på ml-bevegelsen i Sverige, og dens forsøk på å infiltrere i Norge, gjorde det nødvendig å ta skarpt avstand fra Baude-klikken offentlig fra den norske ml-bevegelsens side.

Derfor brakte Klassekampen et nøkternt intervju med den svenske kameraten Nils Holmberg (red. av ML-Gnistan), og MLG og SUF(m-l) ga ut et internt informasjonsblad i januar.

Våre hovedkonklusjoner den gang var:

- at Baude-klikken på avgjørende punkter bekjempet marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning,
- at Baude-klikkens standpunkter på avgjørende punkter nærmet seg trotskismen, og
- at det derfor var nødvendig å avvise og bekjempe Baude-klikkens kontra-revolusjonære linje og å hindre at de fikk røtter i Norge.

Enkelte kamerater med lite politisk erfaring hadde vanskelig for å godta våre konklusjoner den gangen. Siden Baude-klikken kalte seg marxist-leninister kunne de vel ikke være kontra-revolusjonære? Var det ikke egentlig en ML-gruppe som hadde store feil?

Enkelte andre anklagde oss for å ta stilling »uten at det var nødvendig», »fortidlig» og »uten tilstrekkelig informasjon».

Hva har utviklinga vist? De siste hendelsene i Sverige har bekreftet *alle* våre konklusjoner. Både i teori og praksis har Baude-klikken ført fram en beint reaksjonær politikk.

De sakene som dokumenteres her, blant annet møte med trotskistene i Stockholm, viser klart at Baude-klikken nå kan sies å være en direkte trotskistisk gruppe.

At Baude-klikken tok feil vises ikke bare av ml-erne, men også av utviklinga sjøl. Baude-klikken har ikke lykkes i å vinne noen massebasis — til og med i sitt støttepunkt Göteborg har den hatt tilbakegang. Dette så man blandt annet ved årets 1. mai-demonstrasjoner. Ikke bare ml-bevegelsen, men også massene av progressive aviser Baude-klikken.

Dette viser at de som påsto at vi uttalte oss »for tidlig» og »på grunnlag av for lite opplysninger» tok kraftig feil.

Å ikke skille Baude-klikken fra ml-bevegelsen betyr å ikke kunne skille trotskismen fra Mao Tsetungs tenkning. Dette er nå klart for alle i ml-bevegelsen. Det betyr ikke at vi må slutte å være på vakt mot Baude-klikkens ideer. Baude-gruppa forsøker fortsatt å verve infiltratorer i Norge, og under et oppsving som det vi har nå vil trotskistiske ideer også spontant kunne gro fram.

Derfor gir vi ut igjen i lett redigert form de dokumentene som ble laget av SUF(m-l) og MLG i januar og også enkelte nye saker som vi mener har interesse.

Avvis trotskismen!

Vær på vakt mot Baude-klikken!

Leve marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning!

SUF(m-l) og MLG.

Leve enhetsfronten mot USA-imperialismen.

Denne talen ble holdt av Jan Myrdal den 17/4 på det møtet som avsluttet Vietnamuka i Göteborg våren 1971. Talen viser på en utmerket måte hvordan Baude-klikkens politiske linje og arbeidsstil er, ikke bare i Vietnam-spørsmålet, men i det store og hele. Jan Myrdal stiller spørsmålet helt riktig når han sier: »Till vilkens fördel?». Og han svarer på spørsmålet og viser på hvilken måte Baude-klikken tjener imperialismens og monopolkapitalens interesser.

Mötesdeltagare!

Nu går Indokinas folk mot seger. Förenta Staternas imperialism lider nederlag. Förenta Staternas imperialism står allt mer isolerad i världen. Förenta Staternas imperialism framstår inför världens folk allt klarare och klarare som alla folks gemensamma fiende. Som en desperat pokerspelare

satsar Nixon på den ena bluffen efter den andra. Varje hans nederlag har fört honom till nya manövrer som blott gjort hans nederlag än större. Men en desperat spelare är en farlig spelare. En krigsförbrytare som står inför sitt nederlag kan tillgripa långtgående provokationer. Därför är det nödvändigt att vi nu ökar och stärker kampen mot Förenta Staternas imperialism.

I Sverige har solidaritetsarbetet för Indokinas folk nått stora framgångar. Dessa framgångar har varit så stora att det inte är fel att säga att Sverige har varit det land i vår del av världen där solidaritetsarbetet gett de största framgångerna. Solidaritetsarbetet med Indokinas folk är i Sverige en massrörelse som varit och är de kämpande folken i Indokina till värdefullt stöd i deras kamp mot Förenta Staternas imperialister. Det har varit och det är ett solidaritetsarbete; det svenska folket har lämnat stöd inte på grund av att de »tyckt synd om» de indokinesiska folken utan därför att folken i Indokina försvarar alla folks frihet när de försvarar sin egen frihet mot Förenta Staternas imperialister.

Vi som samlats här har gjort det därför att vi inte bara känner till att det är krig och inte bara känner til att Förenta Staternas imperialister begär krigsförbrytelser mot de indokinesiska folken utan vi har samlats därför att vi dragit slutsatser av denna kunskap och kräver att Förenta Staterna skall ut ur Indokina. Vi bekämpar Förenta Staternas imperialism. Vi vill ökat stöd åt de indokinesiska folkens kamp!

Därför vill jag nu ta upp vissa frågor. Frågor vi alla tänkt på. Frågor vi bör vara klara över för att på ett riktigt sätt kunna bekämpa Förenta Staternas imperialism och ge ökat stöd åt de indokinesiska folkens kamp.

Detta är desto nödvändigare som solidaritetsarbetet i denna del av landet splittrats. Denna splittring är inte landsomfattande och har inte förmått att lamslä solidaritetsarbetet. Men den har skadat solidaritetsarbetet. I sin propaganda klagade Förenta Staternas imperialister (så t. ex. i boken »Maoisterna») över att solidaritetsarbetet i Sverige icke var splittrat såsom det splittrats i andra länder. Att det finns olika uppfattningar inom en enhetsfront är självklart. Funnes icke olika uppfattningar så vore det ingen front. Nu har dock vissa olika uppfattningar visat sig som olika organisationer. Det gäller då att inför dessa organisationer ställa den enkla fråga som domaren hade att ställa sig inom den romerska rätten: »Till vilkens fördel?»

Det kan vara organisationer som är olika på så sätt att den ena ställar vissa villkor och den andra stöder de indokinesiska folken på deras egna villkor. När man frågar sig: »Till vilkens fördel?» då inser man lätt att den organisation som stöder de indokinesiska folken på deras egna villkor är till fördel för de indokinesiska folken. Då folken världen över har samma intressen är detta villkorslösa stöd också till fördel för alla folk. Svaret på frågan: »Till vilkens

fördel?» blir då till de indokinesiska folkens fördel, till all världens folks fördel och därmed också till det svenska folkets fördel. Till nackdel däremot för Förenta Staternas imperialism och med den förbundna krafter. Därför blir frågan vilken organisation som bör stödjas och i vilken rörelse man bör arbeta lätt att besvara.

Men när det gäller den här splittringen i västsverige är det inte alltid så enkelt. Splittrarna här talar om att de är socialist. Själv anser jag mig vara socialist. Många här är det. Splittrarna tar upp ord som varit och är värdeaddade för oss. De använder sig av tankar och tankegångar vi själva använt oss av. Det är inte svårt för mig – som under årens lopp skrivit mycket i dessa frågor – att här eller där hitta ord och uttryck som kunde varit hämtade ur mina egna skrifter. Därför får vi tänka efter mycket noga. Och vi bör hela tiden hålla den gamla romerska rättsregeln i huvudet: »Till vilkens fördel?»

Naturligtvis kan man kritisera solidaritetsarbetet i Sverige. Det måste finnas mycket att kritisera. Ingen av oss kan se tillbaka på hele det egna livet och säga: »Jag har alltid haft helt rätt».

Den som på allvar sade så måste behandlas som mindre tillräcklig. Detsamma gäller rörelser. Det har varit fel och misstag i solidaritetsarbetet i Sverige. Arbetet har ju utförts av levande människor. Inte av godar. Inte av ofelbara. Men dessa års praktik har samtidigt visat att solidaritetsarbetet gjort betydelsefulla framsteg; att det varit och är en av de stora massrörelserna i vårt land. Solidaritetsarbetet har blivit av stor politisk betydelse och ger nu ett kraftfullt stöd åt de indokinesiska folkens kamp.

Det finns en gammal och välkänd taktik för den som får i uppdrag att spränga en organisation. Tag upp de fel och misstag som begåtts och begås; angrip dem ständigt, ständigt, ständigt; blås upp dem; gör dem till huvudfrågan. Tag fasta på personliga särdrag hos välkända personer inom organisationen. Alla människor har sina särdrag. Ingen lever med sina med änglavingar. Förstora dem; tala ständigt om dem; sök svärta ner desse personer så mycket som möjligt. Angrip dem också på ett sätt som inte kan besvaras: Jag frågar: Har Andersson slutat piska sin hustru eller inte? Svara ja eller nej. Jag bara frågar. Jag frågar: Har Pettersson slutat förskingra ur kassen ännu? Jag bara frågar. Jag bara frågar. Jag har rätt att fråga. Ja eller nej. De av oss som varit med i organisationsarbete några decennier känner igen dessa metoder. De yngre bör lära sig känna igen dem. När denna kritik uppstår bör man alltså även då fråga sig: Till vilkens fördel?

Nyss använde jag orden »som får i uppdrag att spränga en organisation». Att jag använder just det uttrycket beror på att jag anser att svaret på frågan: Till vilkens fördel? är så entydigt och klart att det är nödvändigt att inse att Förenta Staternas imperialism inte stillatigande har låtit solidaritetsarbetet för Indokinas folk vinna framgångar i Sverige. Förenta Staternas imperialism lägger ner stora summor på att spränga och i görligaste mån undertrycka mot fientliga rörelser. Och vi är fientliga mot Förenta Staternas imperialism.

Här finns mötesdeltagare som deltagit i det svenska folkets solidaritetsarbete för Spaniens kämpande folk mot fascismen. De historiska erfarenheterna från folkens kamp för sin frihet har mycket att lära oss. Jag vill därför ta upp en fråga. Exemplet är från Spanien.

Över Europa marscherade fascismen. I det ena landet efter det andra krossades arbetarrörelsen och alla demokratiska organisationer. Med våld och terror och mord härskade de mest rovgiriga krigsherrar över Tyskland och Italien. I juli år 1936 angrep de förrädiska spanska fascistiska generalerna sitt land. Men det spanska folket tog upp striden mot fascisterna. I Spanien krossades Mussolinis imperiedrämmar. Vid Guadalajara blev Mussolinis fascistiska elittrupper i grund slagna av den spanska folkarmen. Det var i mars 1937.

Den politiska situationen i Europa var mycket komplicerad. Men mot fascismen byggdes folkfronten. Det var en enhetsfront. Där samlades kommunister, socialister, borgerliga demokrater. Det gavs stora spänningar inom fronten. Vi vet nu också en generation senare att folkfronten inte förmådde hindra kriget. Det begicks misstag. Vi kan lära oss av dessa misstag. Men vi vet också att dessa år av arbete och kamp höll fascismen tillbaka. Med sina kroppar värnade det spanska folket alla världens folk mot fascismen. Det var på denne folkfronts grund som det stora anti-fascistiska frihetskriget sedan kunde föras mot de hitlertyska ockupanterna i Europa. Det spanska folket värnade alle folks frihet. Till Spanien kom frivilliga från alla länder. De gav sina liv för anti-fascismen, för folkfronten mot fascismen. Guadalajara blev en segersymbol för Europas folk.

På våren 1937, då det ännu tycktes möjligt att smida folkfronten så stark över hela Europa att fascisterna kunde krossas i Spanien och Hitler och Mussolini drivas tillbaka och Europas folk slå fascismen innan fascismen hann utlösa storkriget, då började några politiska grupper bakom fronten i Spanien att tala »revolutionen». Men denna »riktiga revolution» skulle riktas mot den folkfront som just segrat ved Guadalajara.

Den 22. mars år 1937 skrev »La Battaglia», trotskisternas organ i Barcelona, om nödvändigheten av »att skapa en arbetar- och bonderegering genom att gripa makten». Den 1. maj skrev samma tidning:

»Den första maj detta år måste det spanske proletariatets krav vara större: MAKT».

De ställde sin så kallade revolution mot enhetsfronten.

Om man frågade mig om jag ville ha vad som kallades en »arbetar- och bonderegering», skulle jag svara »Ja». Om man frågade mig om proletariatet skulle ha makten, skulle jag svara »Ja». Trotskisterna och anarkisterna ställde den våren 1937 paroller som i och för sig svarade mot alla kommunisters och revolutionära socialisters önskan. MEN,

de ställde detta krav mot folkfronten, de ställde detta krav i en situation då de fascistiska trupperna sökte krossa det republikanska Spanien. De inte bara ställde detta krav. De grep till vapen. I »revolutionens» namn grep de till vapen mot den regering och den arme, som bekämpade de fascistiska angriparna. 400 personer dödades och 2000 sårades i denna kupp. De spred missmod i de egna spanska leden. De spred förvirring i hela solidaritetsarbetet världen över. Nu frågar jag: Till vilkens fördel? Svaret är enkelt. Francos fördel, Hitlers fördel, Mussolinis fördel. Förräderiet i Barcelona våren 1937 sökte dölja sitt förräderi under revolutionära fraser. Likafullt tjänade det den öppna fascismen. Låt oss aldrig glömma den lärdomen.

Ty det finns två sätt att bekämpa enheten i det anti-imperialistiska arbetet. Från höger: De som gör det säger att de är för Hitler eller at de stöder Nixon. Och från vänster: De som gör det säger att de är sanna revolutionärer och därfor ser som sin huvuduppgift att angripa alla dem som inte är »sanna revolutionären». De gör som de spanska trotskisterna, skjuter den kämpande republikanska armen i ryggen.

Det politiska läget är inte detsamma nu som då. Vi har också trettioalets erfarenheter att lära av. Men nu liksom då måste vi vara vaksamma mot de fiendens agenter som under revolutionär mask söker spränga solidaritetsarbetet. Vi bör lära oss känna igen dem. Fråga dem: Vem tjänar du? och döma dem efter deras gärningar.

Jag tror at vi är överens om att det förhållande att vi arbetar tillsammans i solidaritetsarbetet inte innebär att vi är överens i alla stycken. Vår enhet i kampen mot Förenta Staternas imperialism bygger på att vi är medvetna om att vi i andra frågor inte står på samma plattform. Om vi förnekade detta och började ljuga inför oss själva — då blev vi ett lättfångat byte för dem i vars intresse det ligger att upplösa vår enighet i kampen mot Förenta Staternas imperialism.

Men det finns en annan fråga jag vill ta upp därfor att jag har funderat en del på den och också diskuterat den med olika personer. Jag talade nyss om att man kunde dra lärdom av de misstag som man själv och andra tidigare begått och jag talade om folkfronten och trettioalet. Jag sagde att det

positiva övervägde. Men bland oss som är här i dag är det många som samlade namn för Stockholmsappellen mot atombomben i början på femtioåret. Hur skall vi se på detta? Gjorde vi fel vi som gick trappa upp och trappa ner och ringde på alla dörrar och agiterade?

Nej, det var inte ett misstag. Det gjordes ett stort arbete då. Det stora arbetet vilade på ett tålmodigt och självuppförande enhetsarbete som utfördes av tusentals och åter tusentals vanliga svenska arbetare, husmödrar, tjänstemän och studerande. Det hånades i den stora pressen. Det smutskastades. Men det var verksamt. Det var ett enhetsarbete som gjorde uppgiften svårare för Förenta Staternas imperialism i Sverige. De som bevarade Sveriges nationella suveränitet under femtioåret när Förenta Staternas imperialism öppet och skämlöst sökte lägga landet under sig var just detta folk som gjorde medvetet motstånd mot planerna på att göra oss till en lydstat. Och den press som i dag låtsas som om solidaritetsarbetet är en ungdomlig förvillelse – charmfull eller busaktig alltefter skribentens håg – den pressen söker upprätta barriärer mellan generationerna. Arbetet går vidare. Det finns ingen motsättning mellan dom som gick trappa upp och trappa ned för tjugo år sedan och dom som nu står i gathörnen med insamlingsbösser och bulletiner. Ofta är det samma människor.

När dock denna fredskampanj så småningom kom att bortse från frågan »till vilkens fördel?» och började tala om fred så i allmänhet att talet kunde tas till intäkt för en allmän pacifism, en fred på imperialisternas villkor, då ställde FNL-aktivisterna åter frågan: »Till vilkens fördel?» De svarade: »På det vietnamesiska folkets egena villkor.» Så växte sig solidaritetsarbetet starkt.

Vilka är då i dag de indokinesiska folkens villkor? Den 24.–25. april år 1970 hölls en toppkonferens mellan företrädare för de kämpande indokinesiska folken. I den deklaration som utfärdades efter konferensen heter det bl. a.:

»Inför USAs lömska planer på att genomföra 'Nixon-doktrinen', att få asiater att kämpa mot asiater, att utså splittring och provocera fiendskap mellan de tre folken i Kambodja, Laos och Vietnam uppmanar konferensen de tre folken att höja sin kampanda, stärka solidariteten och stegra kampen mot den gemensamma fienden, USA-imperialismen och dess lakejer i de tre länderna, till fullständig seger.»

och deklarationen saade vidare:

»De kambodjanska, laotiska och sydvietnamesiska parterna slår fast att målet för deras kamp är oberoende, fred, neutralitet, förbud mot närväro av alla främmande trupper och militära baser på deras mark, förbud mot deltagande i någon militärallians, förbud mot användandet av deras territorier av något främmande land i syfte att utöva aggression mot andra

länder. Dessa är de djupa önskningarna hos folken i Kambodja, Laos och Sydvietnam, i överensstämmelse med de grundläggande principerna i 1954 och 1962 års Geneveavtal och med situationen i denna del av världen. Folket i DRV respekterar helt dessa berättigade krav och stöder oreserverat kampen för dessa höga mål.»

Solidaritetsarbetet för Indokinas folk är ett stort arbete. Det innebär att man bekämpar Förenta Staternas imperialism. Den tycker inte om att bli bekämpad. Den slår tillbaka också mot oss. Den slår med hjälp av sitt ekonomiska inflytande, med hjälp av sina förbindelser, den arbetar med hjälp av sina ombud. Det blir alltså inget lätt arbete. Det går inte från i dag till i morgon. Det finns ett gammalt svenska ordstäv som jag tror kan vara nyttigt att tänka på: »Älska mig lite men älska mig länge, sade flickan til pojken.» Ty framgången i solidaritetsarbetet har givits och kommer att givas på grund av det trägna, dagliga arbetet, vecka in och månad ut som utförts dessa år. Det är genom detta aktivisternas tålmodiga arbete det svenska folket alltmer och mer medvetet kommit att ta klar ställning för de indokinesiska folken på deras egna villkor mot Förenta Staternas imperialism. Det konkreta målet: att den svenska regeringen anhåller om upprättende av diplomatiska förbindelser mellan Sverige och Sydvietnams Provisoriska Revolutionära Regering (PRR) bör vi kunna uppnå inom rimlig tid.

Vi vet till vilkens fördel detta arbete är.

Leve de indokinesiska folkens segerrika kamp!

Krossa Förenta Staternas imperialism!

Om Baude-klikkens innblanding i Norge

Helt fra sommeren -70 har Baude-klikken forsøkt å trekke den norske ml-bevegelsen inn på sin side i kampen i Sverige, og seinere har den blandet seg inn i den norske ml-bevegelsen for å skaffe støtte for sitt syn. Vi har en lang rekke eksempler på dette. Her er noen få tilfeller.

Før, rundt og etter bruddet i Sverige kom det store bestillinger på norsk materiell fra Sverige. Mange av brevene roste den norske ml-bevegelsen, samtidig som KFML ble angrepet.

Rett før bruddet skulle det holdes en studentkonferanse i Göteborg. Det daværende Clartestyret i Göteborg sendte et brev til SUF(ml) med en rekke spørsmål, som sluttet med at de nå arbeidet med å bygge opp en linje i strid med Clarteledelsens linje, og de oppfordret derfor SUF(ml) til å holde tett. SUF(ml) svarte at vi ikke kunne blande oss inn i andre bevegelsers indre forhold, og sa at Clarte sikkert kunne vinne framgang ved drøftinger etter parolen »enhet—kamp—enhet».

Rett etter bruddet tok en gruppe fra Göteborg kontakt med SUF(m-l) og ba om et møte i Oslo, uten å fortelle at man nettopp hadde brutt med KFML. SUF(m-l)s ledelse avviste sjølsagt en slik uredelig manøver for å få oss til å ta side.

Etter at nyhetene om bruddet hadde spredd seg i Norge (bl. a. gjennom Baudes voldsomme angrep på KFML i svensk TV) og da det også var tydelig at Baude-klikken hevdet at ml-bevegelsen i Norge støtta deres linje, brakte Klassekampen et kort og nokternt intervju med Nils Holmberg.

Folk fra Baude-klikken tok også kontakt med et lokallag av SUF(m-l) og forsøkte å få det til å angripe Klassekampen. Seinere har vi fått rapporter som tyder på at Baude-klikken forsøker å verve enkeltpersoner i Norge for å angripe KFML og propagandere deres feilaktige linje.

KFML har ikke på noen tilsvarende måte forsøkt å dra oss inn i kampen i Sverige. Den norske ml-bevegelsen forsøkte heller ikke å utnytte sine mange kontakter i Göteborg for å føre fram vårt syn på Baude-klikkens mange feil.

Motsigelsen mellom Baude-klikken og den revolusjonære bevegelsen i Sverige er et svensk problem, som våre svenske kamerater sjøl får løse, noe de også er fullt ut i stand til.

Det er likevel to grunner til at vi ser det som nødvendig å ta opp og avvise Baude-klikkens politikk.

Den første grunnen er at Baude-klikken fører fram en lang rekke synspunkter, som ikke bare strider mot svensk KFML's linje, men som også klart strider mot ml-bevegelsens linje i Norge.

Den andre grunnen er at Baude-klikken blander seg inn i den norske ml-bevegelsens indre anliggender, angriper SUF(m-l)s ledelse, søker å verve folk som vil spre deres feilaktige linje osv. Disse framstøta kan vi ikke stille oss nøytrale overfor. De må slås resolutt tilbake.

Hvor skiller Baude-gruppas syn seg fra den norske ml-bevegelsens?

Baude-gruppa retter harde angrep mot KFML og Clarte. Det får være våre svenske kameraters sak å tilbakevise disse angrepene. Det er de også fullt ut i stand til, noe man lett ser ved å lese KFML's og Clartes materiale.

For oss er hovedsaka å peke på en del punkter der Baude-gruppas linje grunnleggende avviket fra vår. Ut fra dette vil vi vise hvorfor disse synspunktene er uforenlige med den norske ml-bevegelsens linje og praksis og må avvises når de dukker opp i Norge. Gjennomgåelsen av Baude-gruppas synspunkter er ikke fullstendig, og heller ikke grundig systematisert. Denne artikkelen tar med det som slår en i øynene ved første gjennomlesing av Baude-gruppas og annet svensk materiale.

De forente FNL-gruppene (DFFG).

Baude-gruppa hevder at KFML skulle gått inn før å få DFFG (svarer til Solkom) til å støtte KFML i valget. Dette fordi KFML var det eneste konsekvente anti-imperialistiske alternativet i valget.

Det er klart at dersom den norske ml-bevegelsen fikk gjennom at SOLKOM skulle støtte de norske ml-organisasjonene i valg, så ville det være å rette et kraftig slag mot SOLKOM. De fleste av SOLKOM's medlemmer som ikke er marxist-leninister ville falle fra, og det ville bli lett for ledelsen i de småborgerlige opportunistorganisasjonene å kvele medlemmenes stadig sterke støtte til SOLKOM. »Vietnambevegelsen» som er politisk og organisatorisk bankerott, ville få sjansen til et oppsving. Baude-gruppas linje er derfor ei linje som ville tjent opportunismen og USA-imperialismen.

Baude-gruppa har videre splittet Vietnam-arbeidet i Sverige og opprettet »sin egen» organisasjon »Solidaritetsfronten för Indokinas folk» (SFIF). Organisasjonen utgir to blader – »Vietnam Solidaritet» og »Klassesolidaritet». En slik organisatorisk splitting av Vietnamarbeidet tjener sjølsgått bare USA-imperialismen.

Holdninga til Svensk-kinesiska förening (SKF).

På lignende måte splitter de det svenska vennskapsarbeidet til Folkerepublikken Kina. De har gått til kraftig angrep på SKF og dens formann Jan Myrdal. Baudeklikken går inn for at SKF erklært skal stille seg »under marxist-leninistenes ledelse». De avviser den betydning det har for SKF å holde en kameratslig kontakt med den kinesiske ambassaden og hevder at ambassaden »representerer diplomatiet», mens *de* går inn for å »opprette direkte kontakter med den kinesiske arbeiderklassen».

De mener at Svensk-kinesiska förening må stille seg på den proletære internasjonalismens grunn. I praksis vil det si at Baudeklikken vil omgjøre SKF til en sosialistisk »front». Dette er presis den samme linja som de kjørte ut overfor DFFG.

De bryter fullstendig med de prinsippene kineserne selv mener vennskapsarbeidet skal ha nemlig å styrke vennskapet mellom det svenske og kinesiske folket »gjennom å øke det svenske folkets kunnskaper om Folkerepublikken Kina og utvikle forbindelsene mellom det svenske folket og det kinesiske folket på alle områder.

Mange av Folkerepublikken Kinas venner og interesserte er ikke kommunister, og Baudegruppas sekteriske holdning til dem vil hindre dem i å delta i SKF's arbeid, lære mer om Kina og spre det til andre. Dette bidrar til å skille kommunistene fra viktige deler av folket, og det virker objektivt til å begrense

oppslutninga om vennskapsarbeidet for Folkets Kina blant alle lag av folket i Sverige. Vi har ingenting til overs for ei slik linje.

RØD FRONT 1. mai.

Baude-gruppa angriper KFML fordi småborgerlige, opportunistiske organisasjoner som »Ungliberalerna», Senterungdommen osv. ble innbudt til å delta i Rød-Front 1. mai, ettersom disse organisasjonene er »borgerlige» og 1. mai er »arbeiderklassens høytidsdag». KFML ble ikke angrepet fordi sosialdemokratenes ungdom og revisionistungsorganisasjonen VUF ble innbudt.

Den norske ml-bevegelsen har alltid invitert tilsvarende organisasjoner til Rød-Front 1. mai. Prinsipielt ser vi det som opportunisme å gjøre noe skille f. eks. mellom »arbeiderungdomsorganisasjonen» AUF og det »borgerlige» UV. For oss er begge disse organisasjonene småborgerlige-opportunistiske, og skal det skilles må vi innrømme at det ofte hender at UV tar bedre standpunkter enn AUF. Vi foretrekker også den »borgerlige» senterungdommen framfor sosialimperialismens agenter i ledelsen i KU. Hvem i Norge legger stor vekt på å skille mellom »arbeiderpartier/borgerlige»? Det gjør revisionistene i NKP og høyresosialdemokratene i DNA. Baude-gruppa deler DNA's syn på skillene i det politiske livet, ikke marxist-leninistenes.

Vi innbyr UV og SU fordi vi mener *medlemmene* i disse organisasjonene hører til folket liksom medlemmene i AUF, SFU og til og med KU. Om medlemmene tvinger gjennom at disse organisasjonene går med RØD FRONT 1. mai, svekker det ledelsens grep over medlemmene og tilhengere. Om vi ikke inviterte dem, ville det bli lettere å være pamp i de småborgerlige organisasjonene, ikke vanskeligere.

Sikkerheten og den faglige kampen.

Baude-gruppas organ »Proletären» har stadig bilder av fagorganiserte medlemmer av gruppa med navn og arbeidssted, og opplysninger om at de »leder kamper». »Proletären» oppfordrer også streikekomiteer til å ta kontakt med gruppa. Baude-gruppa valgte en såkalt »hemmelig sentralkomite», men sa sjøl seinere at grunnen til det var at enkelte medlemmer ikke var ekskludert av KFML. I samtaler med SUF(m-l)ere sa medlemmer av Baude-gruppa at de norske marxist-leninistene har en feilaktig sikkerhetspolitikk, ettersom vi var redd for borgerskapet, noe ikke de var.

Alle de største og viktigste arbeidskampene som seiret i Norge i 1970 var leda av ml-bevegelsen. Dette hadde vært umulig dersom monopolkapitalen og staten hadde hatt oversikt over våre kadre og visst hvorledes vår forbindelse med streikeledelsen foregikk. NAF har nå gitt muntlig beskjed om at SUF(m-l)ere og andre progressive om mulig bor avskjediges.

Når Baude-gruppa ikke forstår dette, viser det bare at de ikke betyr noe i den faglige kampen, noe vi gjor. Så skjerpa som situasjonen er blitt på norske arbeidsplasser etter flere års framgang for ml-bevegelsen, er det klart at monopolkapitalen ville glede seg om vi tok over Baude-gruppas feilaktige sikkerhetspolitiske linje.

Spørsmålet om politistreik.

Baude-gruppa hevder at KFML ikke måtte støtte svenske politimenn dersom de streika for høyere lønn. Dette fordi politiet er en del av borgerskapets voldsapparat, og dette voldsapparatet vil bli styrket dersom politifolk får hoyere lønn.

Vi ville utvilsomt støtte norske politifolk i en lignende konflikt. Historiske erfaringer viser at herskerklassen er svært sårbar overfor kamper i politiet, nettopp fordi politiet er en så sentral del av voldsapparatet.

Lenin gir oss streng beskjed om å utnytte sjøl de minste og mest ubetydelige splittelser i motstanderns leir. At dette kan ha stor betydning så vi i Frankrike i 1968. Der kunne ikke de Gaulle sette inn vanlig politi mot folket, men han måtte bygge helt på det spesialtrente opprørspolitiet CRS.

Forøvrig har FNL gjentatte ganger benyttet taktikken med å støtte de vietnamesiske quislingstyrkenes lønnskrav.

Spørsmålet om paroler i valget.

Baude-gruppa har tatt avstand fra parolen »fri streikerett», fordi den kan gi illusjoner om at fri streikerett er mulig under kapitalismen. Baude-gruppa tok videre avstand fra at parolene »Bort med momsen» og »Anerkjenn PRR» ble brukt i valgkampen.

Vi vil understreke at hadde den norske ml-bevegelsen hatt et slikt syn, ville mange av våre største seire aldri kunnet vært vunnet. 1-timesstreiken mot momsen våren -69, som ml-bevegelsen tok initiativet til, omfatta 50 000 arbeidere. Hovedparolen var »Nei til all mom». Studentstreiken våren -70 hadde som hovedparole »kompensasjon for momsen». Sporveisarbeiderne demonstrerte høste -70 under parolen »vekk med arbeidsretten». Det er klart at alle disse aksjonene betydde stor framgang for ml-bevegelsen og folket. Hvem hadde tjent på at vi hadde tatt Baude-gruppas standpunkt og ikke mobilisert på disse parolene?

Parolen TJEN FOLKET.

Baude-gruppa hevder at TJEN FOLKET-parolen bare gjelder under proletariatets diktatur, ikke i et kapitalistisk land. Baude-gruppa hevder at TJEN FOLKET-parolen under kapitalismen står i motstrid til å gå inn for klassekamp. Det å ta utgangspunkt i folkets velferd beskrives som å »senke seg ned på sosialarbeidernes nivå».

Vi mener at TJEN FOLKET-parolen og Maos artikkelen med samme navn også gjelder for oss under kapitalismen. Artikkelen er med i den viktigste delen av ml-bevegelsens grunnsirkel, som handler om *klassestandpunktet*. Spørsmålet om å tjene sine egne interesser eller tjene folket er det viktigste under spørsmålet om *kadervurderinger*. Og vi er i godt selskap: ml-bevegelsen i hele verden bruker denne parolen.

Å gå mot parolen TJEN FOLKET betyr at man stiller seg på monopolkapitalens side, at man har tatt monopolkapitalens klassestandpunkt.

Holdningen til småborgerskapet.

Baude-gruppa slår det arbeidende småborgerskapet — småbønder, fiskere, småhandlende osv. i hartkorn med storborgerskapet og beskriver det som reaksjonært. De hevder f. eks. at småbøndenes motstand mot avfolkinga av landsbygda er »reaksjonær» fordi de »ønsker seg tilbake til den førkapitalistiske perioden». I EEC-spørsmålet går de inn for at man bare skal ta opp arbeiderklassens interessekrav, og ikke småborgerskapets.

Den norske ml-bevegelsen ser det arbeidende småborgerskapet som progressivt og som arbeiderklassens allierte. Særlig gjelder dette småbrukere, fiskere og arbeidende intellektuelle. I likhet med Lenin støtter vi under *kapitalismen* småbrukernes kamp for å beholde jorda si — mot storbondene, bankene og staten. Det er klart at opposisjonen mot distriktpolitikken i Norge har tjent den progressive og revolusjonære bevegelsen i Norge. I kampen mot EEC har vi sagt klart fra at arbeiderklassen er den ledende og viktigste klassen. Men vi har også slått fast at det er riktig å mobilisere det arbeidende småborgerskapet.

Både i kampen mot monopolkapitalens forverringstiltak, sånn som avfolkinga av landsbygda og EEC, og i kampen for sosialismen er det arbeidende småborgerskapet arbeiderklassens allierte. Å gå bort fra det standpunktet er å gå i trotskistenes fotspor, det er i monopolkapitalens interesse.

Med en slik sekterisk splittende holdning til småborgerskapet er det helt naturlig at Baude-klikken ender opp med en grunnleggende felaktig analyse av hva som er hovedmotsigelsen i Sverige (og Norge).

De skriver under overskriften »Självkritikk» i sitt teoretiske organ Klassekampen nr. 1, 1971 følgende: »I ledaren i nr. 4/70 står det på ett ställe helt felaktigt att hovudmotsätningen i Sverige i dag går mellan monopolkapitalet och folket. Som den uppmärksamme läsaren säkert forstod av ledaren i sin helhet och artiklarna i tidskriften är det bl. a. just den ståndpunkten vi bekämpar.

Orsaken till att denna bisats ändå kom med beror dels på att vi under den tid vi stod under högeropportunistisk ledning ständigt matades med denna felaktiga ståndpunkt om hovudmotsätningen i Sverige, dels på att ledaren skrevs under tämligen stor tidspress. *Vår ståndpunkt är att hovudmotsätningen i Sverige i dag går mellan bourgeoisie och arbetarklassen.*

Marxist-leninistene i Norge har samme analyse som kameratene i KFML og Clarte på hva som er hovedmotsigelsen i Norge (og Sverige), nemlig at den går mellom monopolkapitalen på den ene siden og det arbeidende folket på den andre.

Hvorfor?

Jo, for det første retter monopolkapitalens angrep og utbytting seg mot hele det arbeidende folket og ikke bare mot arbeiderklassen. Dvs. hele det arbeidende folket har objektivt sett felles interesser av å bekjempe monopolkapitalen og også objektivt felles interesser av sosialismen.

For det andre er kampen mot monopolkapitalen en hard kamp mot en sterk motstander. Monopolkapitalen er i dag den dominerende sida, den har makta. Det er derfor nødvendig med enhet i folket under arbeiderklassens ledelse. En brei enhetsfront mot monopolkapitalen må utvikles og småborgerskapet utgjør en nødvendig del av denne enhetsfronten. Baude-klikken skiller ikke klart mellom småborgerskapet og storborgerskapet. De karakteriserer småborgerskapet som reaksjonært.

Vi mener at deler av småborgerkapet kan utvikle seg i reaksjonær retning hvis arbeiderklassen inntar en sekterisk avvisende holdning til dem. Da kan de bli fiender og ikke venner. Blir de fiender tjener det monopolkapitalens- og ikke revolusjonenes sak. Om dette sier Stalin følgende i en polimikk mot Trotskij: »Spørsmålet om småborgerskapets arbeidende masser, både i byene og på landet, spørsmålet om å vinne disse masser for proletariatet – det er den proletariske revolusjonenes viktigste mål. Hvem vil den arbeidende befolkning i byene og på landet støtte i kampen for makten – borgerskapet eller proletariatet? Hvis reserve vil den danne, borgerskapets eller proletariatets. Revolusjonens skjebne og styrken av proletariatets

diktatur avhenger av dette. Revolusjonen i Frankrike i 1848 og 1871 gikk til grunne, hovedsaklig fordi bondereservene sto på borgerskapets side. Oktoberrevolusjonen seiret, fordi den først å frata borgerskapet innflytelsen over bondereservene; fordi den først å dra disse reserver over på proletariatets side; fordi proletariatet i denne revolusjonen framtråtte som den eneste førende kraft for det arbeidende folks millionmasser i byene og på landet. (J. Stalin: Leninismens problemer, s. 68, dansk utg., København 1949.)

Seinere erfaringer fra verdens folks kamper mot monopolkapitalens herjinger har igjen og igjen bekreftet nødvendigheten av enheten i folket, og vi må merke oss formann Maos ord: »Hvem er våre fiender, og hvem er våre venner? Dette spørsmålet har primær betydning i revolusjonen. Den viktigste grunnen til at alle tidligere revolusjonære kamper i Kina bare har ført til ubetydelige resultater, er at de revolusjonære ikke evnet å fylke om seg sine sanne venner til slag mot sine virkelige fiender. Det revolusjonære parti er massenes leder, og ingen revolusjon kan noensinne føre fram dersom det revolusjonære parti fører massene på villspor. For å være visse på at vår revolusjon ubetinget vinner seier og ikke fører massene på villspor, må vi sørge for at vi fylker om oss våre sanne venner, slik at vi kan rette slagene mot de virkelige fiender. For å kunne skille de sanne venner fra de virkelige fiender, må vi analysere de allmenne drag i klassens økonomiske stilling i det kinesiske samfunn, og deres holdning til revolusjonen».

(Sitatboka s. 14–15.)

Den nasjonale og anti-koloniale revolusjonen og kampen mot imperialismen.

Baude-gruppa angriper påstanden at »den svenske arbeiderklassen har felles klasseinteresser med det vietnamesiske folket». De angriper denne påstanden fordi »folket også omfatter småborgerskapet og det nasjonale borgerskapet, og med dem har den svenska arbeiderklassen *bare* felles interesser i kampen mot imperialismen» (altså ikke i bygginga av sosialismen). Baude-gruppa hevder at Vietnamarbeidet og kampen mot imperialismen i Sverige ikke bare må bygge på kampen mot imperialismen, men også ta stilling for den proletariske internasjonalismen, ellers blir den borgerlig. Vietnamrørla skal bare forene de som kan gå inn for den proletariske internasjonalismen.

Dette står klart i strid med Mao Tsetungs tenkning. I »Om det nye demokratiet» fra 1940 sier Formann Mao at revolusjonen i et halvkolonialt og halvføydalt land i vår tid tar form av en borgerlig-demokratisk revolusjon av en ny type: en anti-imperialistisk revolusjon som resulterer i et diktatur av de

revolusjonære klassene under ledelse av proletariatet, og seinere går over i den sosialistiske revolusjonen. »Derfor blir en slik revolusjon uunngåelig en del av den sosialistiske verdensrevolusjonen.» (Mao). I følge Mao omfatter de revolusjonære klassene i et slikt land bl. a. det nasjonale borgerskapet og med sikkerhet småborgerskapet. Bare tenk på de kinesiske bøndene som har støttet den kinesiske revolusjonen trofast helt fram til i dag. Påstanden om at bare proletariatet – og f. eks. ikke småbondene – har interesse av sosialismen i et slikt land, kan altså ikke forenes med Mao Tsetungs tenkning.

Kravet om at fronten skal bygges på den proletariske internasjonalismens grunnlag strider klart mot Formann Maos 20. mai-erklæring, der han stiller oppgaven å samle verdens folk til kamp mot USA-imperialismen. Han sier verken at bare proletariatet skal samle seg eller at folkene skal samle seg på den proletariske internasjonalismens grunn. Han roser til og med føydalisten prins Sihanouk, fordi han har tatt riktig stilling mot USA-imperialismen. Er Formann Mao opportunist, etter som han »bare» snakker om anti-imperialisme og ikke om proletarisk internasjonalisme i denne viktige programatiske erklæringa?

De intellektuelle i KFML's ledelse.

Baude-gruppa angriper KFML's ledelse fordi flertallet i den er intellektuelle. Vi kan ikke godta at kamerater blir angrepet bare fordi de er intellektuelle. Hovedsaka er ikke om man er intellektuell eller arbeider, men om man har rett eller feil. I prinsippet går Baude-gruppa fram på samme måte som høyre-folk, sosialdemokrater, furubotnike osv. som angriper den norske ml-bevegelsen »som består av en klikk studenter som ikke kjenner norske arbeidsfolk og som aldri har gjort et ærlig arbeidsslag» osv.

Arbeiderklassen er den ledende og mest revolusjonære klassen i kraft av den stilling den har i produksjonen, ikke de intellektuelle. Men *advokaten* Lenin og *teologistudenten* Stalin var arbeiderklassens ledere, mens *arbeiderne* Tranmel og Gerhardsen gikk i monopolkapitalens tjeneste. Å hevde at en marxist-leninist ikke kan være leder fordi han er intellektuell er borgerlig demagogi.

Sammenfatning:

Vi ser at Baude-gruppa gjør seg til talisman for en lang rekke standpunkter som strider mot den norske ml-bevegelsens standpunkter og linje, og som bl. a. særpreges av følgende:

En avvisning av taktikken og uvilje mot å fremme taktiske krav og paroler som kan gjøre det lettere å vinne massen for den revolusjonære linja. Dette er en linje som strider mot marxismen-leninismen og i steden nærmer seg trotskistiske synspunkter om taktikk.

En avvisende holdning til proletariatets forbundsfeller, som småborger-skapet i de kapitalistiske landa, de revolusjonære klassene utenom proletariatet i de halvkoloniale og halvføydale landa. Dette stirr også mot marxismen-leninismen og nærmer seg trotskistenes syn.

Det er opplagt at på mange viktige vendepunkter i den norske ml-bevegelsens historie hadde vi fått nederlag i stedet for seier om vi hadde fulgt Baude-gruppas »venstre»-linje. Det er derfor klart at vi må avvise Baude-gruppas linje og ikke tillate at den trenger inn i den norske ml-bevegelsen og skader vår kamp i framtida.

Våre svenske kamerater har i tillegg til de foran nevnte punkter også en del flere merknader til Baude-gruppas politiske linje. Det viktigste er:

Subjektivisme

En grunnleggende forutsetning for at det kommunistiske partiet skal kunne gjennomføre sine oppgaver er at det gjør nøyaktige og riktige vurderinger av klassekretene og deres utvikling.

Baude-gruppa har ikke rent lite forbrutt seg mot prinsippet.

Baude-gruppa uttalte på et møte 22/23 mai 1970 følgende:

»Sosialismen forklares som innaktuell for den svenska arbeiderklassen og det er feil. Vi bør ha den som en agitasjonsparole.»

Den marxist-leninistiske bevegelsen i Norge ser på parolen om den sosialistiske revolusjonen som en propaganda-parole. Å stille parolen som en agitasjonsparole i dag er en feilbedømming av klassekretenes stilling og viser at Baude-gruppa befinner seg i drømmeland.

Baude sjøl hevda også før valget i Sverige at sosialdemokratene og revisjonistene allerede var »avslørt» av massen. Valgresultatet viste klart at slik var ikke situasjonen. Uttalelsen viser derimot Baude-gruppas subjektivisme og hinsidighet.

Baude-gruppas arbeidstil.

Den marxist-leninistiske arbeidstilen utgår fra det proletære klassestandpunktet. I den revolusjonære bevegelsen må vi tillempe formann Maos lære. »Den ånd som preget kamerat Bethune – hans ubetingete tjenestevillighet overfor andre uten tanke på seg selv, fikk uttrykk i hans grenseløse ansvarsfølelse overfor sitt eget arbeid og hans absolutt varme kjærlighet til kameratene og folket. Alle kommunister må lære av ham . . . »

Etter bruddet med KFML har Baude-gruppas adferd blitt verre og verre. Deres hat er ikke blitt rettet mot monopolkapitalen, men mot KFML's ledelse og de medlemmer i Göteborgsavdelingen som støtter marxismen-léninismen. Baude-gruppa skryter åpenlyst av hvilke voldshandlinger de skal begå dersom visse kamerater »faller i deres hender». Baude-gruppa er ikke kommunister, men er på god vei til å bli en bande terrorister.

Baude-gruppas politikk fører til trotskisme.

SUF(m-l) og MLG pekte tidlig på at Baude-gruppas politiske linje nærmer seg trotskismen, og at Baude-gruppa når som helst åpent ville tre fram som trotskistisk. Dette har vist seg å holde stikk. Baude-gruppa samarbeider nå helt åpent med trotskistene i den 4. internasjonale.

Den 18. april 1971 ble det holdt et møte i Medborgarhuset i Stockholm. På møtet var bl. a. følgende personer representert: Frank Baude og noen av hans drabanter fra Göteborg og Stockholm, Marcel Cohen fra »Revolutionära Marxister» og en trotskistgruppe tilsluttet 4. Internasjonale, Tom Gustafsson (fra Bolsjhevikgruppen), Bo Kuritzen, (redaktør for Bolsjhevikgruppens avis Mullvarden), »Forbundet Kommunist» var representert. Alle disse gruppene er helt eller »halvt» trotskistiske. Anarkistene var representert av Inge Oskarsson. »Likvidatorerna» (en utbrytergruppe fra KFML fra 1968) var også representert. Alle de politiske bandittgrupper man kan tenke seg var med andre ord til stede på møtet.

Møtets oppgave var å komme fram til hvordan man i fellesskap skulle angripe KFML. Både Baude og Cohen talte på møtet. Begge forklarte at de svært gjerne ville ha aksjonsenhet mot KFML 1. mai. Baude forkiarte videre at motsetningene mellom »KFML(r)» og trotskistene er ikke-antagonistiske og at »KFML(r)» gjerne vil utvikle samarbeidet.

Seinere har »KFML(r)» og trotskister i flere sjatteringer i fellesskap offentliggjort en forklaring til møtet i Aftonbladet. Baude-gruppas utvikling til trotskismen er derfor helt åpenbar.

Trotskisme i politikken fører sjølsagt til at man mister støtte i massen. Det går mildest talt dårlig for Baude-gruppa. La oss som eksempel ta 1. mai arbeidet.

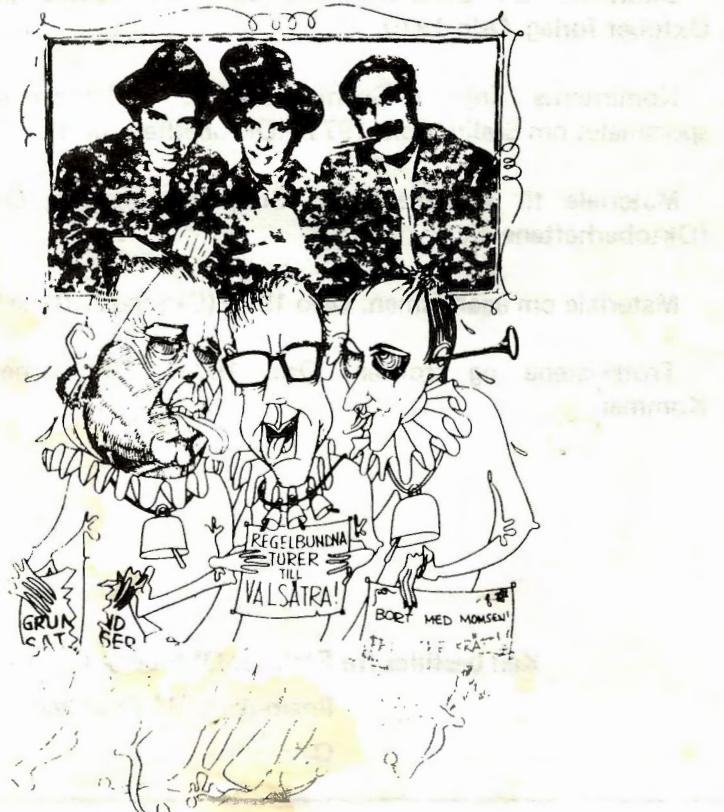
Baude-gruppa samlet følgende antall personer på sine arrangementer: Helsingborg 91 personer, Örebro 25, Umeå 36, Göteborg 1100. I Gällivare solgte de »Proletären» og gikk etterpå hvert til sitt. Med unntak av Göteborg, hvor KFML samlet 500 stk., var KFML's arrangementer større og på langt flere steder. I Stockholm f. eks. samlet KFML 9000 i Rød-Front-demonstrasjon og hadde 11 000 på møtet, mens KFML(r) ikke hadde noe sjølstendig

arrangement. I Örebro samlet KFML 350 stk. på møtet, i Umeå 800 og i Gällivare 200 stk.

Rød-Front arrangementene ble en stor seier for KFML's riktige linje. Til tross for alle angrepene fra »venstre» og alt arbeidet det har medført gikk KFML fram i forhold til i fjor. »KFML(r)» derimot klarte ikke å samle særlig mange til sine sekteriske arrangementer.

De *synspunktene* KFML(r) fører fram fører rett i *trotskismen*. Trotskismen har i parksis splitta opp folkets kamp mot undertrykkelse og for sosialisme. Utallige historiske erfaringer fra Sovjet, Kina, Spania, Albania, Norge og andre land har lært oss det.

Derfor, revolusjonære og progressive; Avvis »venstre»sekterisme og undergraving av enheten i folkets kamp!

En av Baude-klikkens »politiske» hetstegninger.

Dette heftet dokumenterer en del av Baude-gruppas kontrarevolusjonære virksomhet. Den tar ikke opp grundig nok den trotskistiske ideologien og dens historiske rolle. Vi vil i den forbindelse henvise til tilleggs litteratur som kan være svært nyttig å bruke mot de feilaktige ideene:

Dimitrov, G.: Enhetsfrontens og folkefrontens problemer. Oktober forlag, Oslo 1970.

Kominterns linje i Spania 1936-39. Tilleggs materiale til spørsmålet om Stalin. Oslo 1971. (Oktoberheftene 1).

Materiale til spørsmålet om Stalin. Ny utgave. Oslo 1971. (Oktoberheftene 4).

Materiale om anarkismen. Oslo 1971 (Oktoberheftene 5).

Trotskistene og fronten. Oslo 1971. (Oktoberheftene 6). Kommer.

Kan bestilles fra Forlaget Oktober,

Postboks 6164 Etterstad

Oslo 6